Ч. 95 Субота 30 цьвітня (12 мая) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адміністрациі „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Що дальше?

II.

Провідною гадкою більшости членів „Народної Ради" стали ся наведені вже раз нами слова посла Романчука: „Пора заняти нам рішуче становище супротив правительства. Иншим пародам, що ведуть політику опозицийну, іде о то, щоби звалити правительство, нам не іде о то, нам не іде о опозицию будь-що-будь— нам ходить, щоби відпорним становищем зазначити невдоволене Русинів." Наслідком їх були звістні вже внесеня дра Олесницкого зі Стрия, о котрих ще пізнійше поговоримо; поки що мусимо тут зазначити, що як повисші слова пос. Романчука і внесеня дра Олесницкого стоять з собою в тісній льогічній звязи, так і діяльности обох сих мужів в послідних часах взаїмно себе доповняли. Пізнійші часи осудять може справедливо і безсторонно, чи в діяльности сих мужів не грали може ролю не так може дійстний інтерес народний, як радше справи особисті звязані з людьми з противного їм табору; ми справи сеї не беремось рішати, але признаємось отверто, що в цілій їх акциї, не можемо добачити того, щоби она мала на оці чисто лиш і виключно інтерес народний. Впрочім не була би то й дивниця; люди завсігди людьми і нераз дуже трудно відділити справи особисті від загальних.

Розберім же близше повисші слова пос. Романчука. Передовсім мусимо зазначити, що нам зовсім не ходить тут о то, щоби на когось кидати каменем, або брати кого небудь в оборону; ми маємо на оці лиш само діло, сам інтерес народний і зі взгляду на той інтерес стараємось, о скілько то можемо і уміємо, оціняти роботу людий.

Пос. Романчук сказав, що пора заняти рішуче становище супротив правительства. Нам видить ся, що розважний і реальний політик не говорить слова лиш на вітер, але коли щось скаже, то єго слова мають опору в дійстних фактах і обставинах. І ми тої гадки, що коли єсть пора до того і коли нарід якийсь не може здобути собі тих прав і свобід, яких домагає ся і яких єму конче потреба, мусить занимати рішуче становище, чи то супротив якогось правительства, чи супротив якогось народу.

Але заким той нарід, взглядно єго проводирі зважать ся дійстно заняти рішуче становище, то мусять добре розважити, чи дійстно єсть пора до того, бо в противнім случаю виставляють і себе і нарід на велику небезпечність, лишаючи долю народу судьбі, а тогди вся одвічальність спадає лиш на них самих. Щоби показати на примірі, що значить пора до якоїсь рішучої акциї, наведемо хоч би ось такі приміри з історії як французско-німецку війну з 1870/71 р. і послідну війну сербско-болгарску. В обох сих випадках здавало ся верховодячим мужам, що наспіла вже пора до рішучого діланя, але пізнійші події поучили, що они не впору взяли ся до акциї і длятого єї програли. Вибір пори до рішучої акциї єсть отже дуже важний і той політик, що єї вибирає, повинен добре все розважити, заким приступить до рішучого кроку.

Пос. Романчук сказав, що пора. В чім же він добачив ту пору. Нам видить ся, що в нічім иншім, лиш в тім невдоволеню, яке фактично проявилось серед рускої суспільности, без взгляду на то, в який спосіб оно витворило ся. Виходячи з сего погляду було би виступлене пос. Романчука з проєктом опозицийної політики зовсім оправдане. Але хто зважить ся рішучо виступити, то чей не може того лиш длятого робити, щоби показати, що ось то він рішучо виступає, — лиш мусить мати в тім ще й якусь иншу ціль, бо инакше вийде на ту саму приповідку: „Він мене до землі, а я таки не дав ся!" Чи видів пос. Романчук в рускім народі в Галичині на стілько внутрішної сили, щоби міг мати бодай якусь надію на успіх з політики опозицийної, а коли вже не в цілім народі, то бодай в якійсь єго партиї? Нам видить ся, що ні, бо коли-б так, то він би був не брав ся до т. зв. примирительної акциї, котра, як звістно, не довела до нічого. Вибираючи пору до рішучого становища супротив правительства поступив отже пос. Романчук односторонно; увзглядняв лиш невдоволене Русинів, але не числив ся з їх силами. Однакож таке необчисленєсь з силами можна би ще простити, коли-б вже перед тим заздалегідь було пороблене все, що лиш було можна, до зібраня тих сил, до їх сконсолідованя; коли-ж бо навіть і того не було. Пос. Романчук казав, що Русини, навязуючи в 1890 р. контакт з правительством, зробили пробу. Вправді вже й з рускої сторони підносились голоси, котрі казали, що політика не робить ся на пробу; але нехай і так, то за час тої проби треба було, о скілько то лиш давало ся, консолідувати всі сили народні. Признаємось отверто, що ми, знаючи нашу суспільність і обставини від самого початку т. зв. нової ери не на-

---

20)

ГУСАКОВСКИЙ.

повість

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше.)

Гусаковского повитали окликами радости.

— Вас лише нам неставало — промовила до него мама Бальска.

— Я тужила за вами — сказала єму панна Казя.

Зося була щаслива.

Розпшицкий обнимав его від часу до часу та казав:

— Добрий Гусак!

Посадили єго зараз за стіл і дали єму богато сільскої їди та напою.

Добре було ту всім. Хвалили гостинність Розпшицкого, котрий старав ся не лиш о вигоди, але й о розривки. Ті розривки були нераз дорогі — говорила мама Бальска просто з докором...

Панна Казя була незвичайно вдоволена.

— Знаєте, пане Гусаковский, я навчила ся дуже добре поводити кіньми. Поїдемо на прогулку, добре?

Розпшицкий потакнув головою.

— Як скажете.

— Я вас завезу... — обернула ся до Гусаковского.

Гусаковский усьміхнув ся.

— А не вивернете мене?

— Ну, ну! прошу дуже — відповіла ніби грізно.

По їді всадили Гусаковского в бричку, легеньку і елеґанцку, Розпшицкий усів коло него, а панна Казя на переді вхопила в свої білі рученята поводи, тріснула з батога над конем, і рушили жваво з місця.

— Ну! що? пане Гусаковский — допоминала ся панна Казя о похвалу, обертаючись від часу до часу до него.

— Дуже добре, знаменито!

Він щасливий, що бачить єї, що она обертає ся до него з таким довірєм і усьміхом. А гарна була з тими ніжками, обпертими о перід брички, з постатю випростованою і румянцем вдоволеня на лици, така гарна як ніколи!

— Чи ви думаєте, що на тім і кінчить ся моє мужеске образоване? — спитала Гусаковского. — О! зовсім ні... вечером обвезу по ставі човном... нині як раз буде місяць в повни... поїдемо по воді при сьвітлі місяця... Ох! то буде прекрасно! Ви умієте веслувати, пане Гусаковский?

— Ні, прошу пані.

— Е, що з вас за мужчина!

— Я навчу ся... се-ж не трудне.

— Я вмію і веслувати і кермувати. Я буду кермувати, а ви, пане Розпшицкий, будете веслувати.

— Як скажете...

— Від завтра, пане Гусаковский, будете сьвідком нової втіхи... Починаю вчити ся їздити кінно, мама робить мені амазонку, чорну, довгу... я певна, що мені в ній дуже до лиця...

Один день, другий — Гусаковский поринав в утіхах сільских.

Може тобі чого треба? — питав єго товариш кілька разів на день. — Кажи щиро.

— Алеж дай же спокій — відповідав Гусаковский, котрий справді чув ся, мов у раю.

Лише непокоїв єго настрій товариша, котрий очивидно закохав ся смертельно в панні Кази і згубив з єї причину голову.

Гусаковский глядав нагоди до розмови з нею на самоті. Що она була все з ним при людях, того було єму за мало; він тужив за розмовою приятельскою, щирою, яку нераз вели з собою; до такої розмови панна Казя зміняла ся, відкидала всяку неприродність і все, що в ній було нещире, і показувала ся такою, якою справді була.

Не легко о хвилинку такої розмови.

Панна Казимира була тепер занята селом, кіньми, шпортом, а ще мала запізнати ся з оружем і псами: рвала ся до ловів. Кождої хвилинки була занята якоюсь розривкою, а все і всюди був при ній Розпшицкий.

Але лучив ся день, коли Розпшицкий для догоди якійсь примсі панни Казї, поїхав на купно до міста, а Гусаковский діждав ся так бажаної розмови на самоті.

Панна Казя вдала з себе легко втомлену

лежали до тих, котрі думали, що нова, а на наш погляд дуже розумна акция, піде зовсім гладко, але ми мали ту надію, що она причинить ся до сконсолідованя руских сил народних і тим утворить ся здорову і кріпку підставу до дальшої роботи народної, котра зійшовши раз з манівців піде вже простою дорогою. Не так в самих концесиях, як радше в консолідациї народних сил добачили ми головну вагу розпочатої в 1890 р. політики, і та консолідация повинна була бути для нас головною задачею. Концесиї мусїли би були прийти тогди самі з себе і ніхто не уважав би їх за концесиї, лиш за виборені собі права і свободи.

Тимчасом в справі консолідациї народних сил не зроблено нічого. „Народна Рада“ дрімала і не перевела навіть орґанізациї в народній партиї і через то не могла обняти цїлого проводу в свої руки. Осталась давна москвофільска школа політична, котра учила лиш богато кричати і писати а нічого не робити. Що-ж дивного, що люди на провінциї замість брати ся до орґанїчної роботи, замість закладати товариства господарскі та промислові, замість двигати нарід з темноти і нужди, займались більше політикою і що товариства політичні на провінциї виростали, як гриби по дощи? Давна народна партия станула була сильною не політикою, але орґанїчною працею в народі.

Тої працї треба було й дальше держати ся, треба було в єї хосен обернути і політику, а до того як раз стреміла акция розпочата в 1890 р. Стало ся однакож инакше. Народна партия взявши в свої руки політику не змогла виломити ся з давної школи і замість ще більше себе скріпити, розбила себе. Сил народних не сконсолїдовано, отже й не була з сего взгляду пора до веденя політики опозицийної.

Але може склали ся обставини політичні і парляментарні так, що навіть і без тої консолідациї народних сил могли би Русини вибороти для себе якісь права і свободи політикою опозициї? Може бути, що пос. Романчук і єго приклонники в чімсь то видять; ми того не видимо, а на зборах „Народ. Ради“ також ніхто на то не вказав, ніхто не сказав: ото, видите, коли політичні проводирі руского народу приступлять до опозициї, то єсть бодай надія, що рускиий нарід се або то узискає. Ті, що не годять ся на політику опозицийну, кажуть бодай: єсть надія, Русинам дістане ся якась школа, якась катедра на університетї, якась ґімназия, єсть надія, що бодай часть молодїжи рускої, покінчивши школи, буде мала де примістити ся і працювати дальше для свого народу. А які-ж вигляди, які надії роблять ті, що хотять опозициї? Ніякі; кажуть лиш: будемо зазначувати невдоволенє. Ну, від зазначуваня нарід ще не стане ситий.

Найлїпше характеризують ту „руску“ політику опозицийну слїдуючі слова посла: Иншим народам, що ведуть політику опозицийну, іде о то, щоби звалити правительство, нам не іде о то і т. д. На щож тогди опозициї? На що тогди взагалї послів? Хиба лиш на то, щоби на вітер говорили, а нарід щоби бідував і дальше як доси бідує. Ба, хто вірить, що вже єго самі слова мають таку силу, що можуть все змінити, того ніхто не переконає, тому не поможе, хоч би й як єму на розум говорити. Пос. Романчук сказав на зборах „Народ. Ради“: „Теперішна реформа виборча єсть покривдженем Русинів і коли не запротестуємо против того, то хвиля мине і ми лишимось покривджені“. Ну, ми певно не противні хоч би й як найкористнїйшій для Русинів реформі виборчій, але в силу самого протесту таки не віримо. Нам видить ся, що хоч би й всї рускі посли, кілько їх єсть, запротестували, то коли більшість парляменту ухвалить таку реформу, котра була би для нас некористна, то протест їх не вдіє нічого. З того однакож не виходить ще, щоби не протестувати, однакож то можна зробити і без опозициї а іменно без такої, котрій не іде о то, щоби звалити правительство.

Перегляд політичний.

Вчерашне засїданє Палати послів було незвичайно довге. Головною справою, якою займала ся Палата, були непокої робітничі в Моравскій Остраві, підчас котрих жандармерия убила кількох гірників, а богато з них поранила. Пос. Пернерсторфер поставив був наглячe внесенє, щоби вибрано комісию слїдчу з 20 членів і вислано єї на місце для розслїду справи. При голосованю відкинено се внесенє 163 голосами против 83. Клюб рускиий здержав ся від голосованя.

Угорска палата панів відкинула закон о цивільних вінчанях 21 голосами. На вість о тім почато в місті дзвонити в дзвони, а на улицях відбулись демонстрациї против угорских маґнатів. Закон сей верне тепер назад до палати послів, а коли палата панів ще раз єго відкине, то міністерство подасть ся до дімісиї.

З Петербурга доносять, що правительство російске лагодить закон, після котрого, підданим російским, російского походженя купуючим землї в західних ґуберніях, правительство буде давати задатки аж до висоти трох чвертий вартости маючої закупити ся землї.

Новинки.

Львів дня 11 мая.

— **Іменованя**. Управителями почтовими іменовані: Апол. Горницкий в Коросни, Осип Ольшевский в Дуклї і Осип Воляньский в Скалї.

— **Найд. Архикняжна Блянка**, жена Є. Вис. Архикнязя Леопольда Сальватора у Львові, мала дня 8 с. м. доньку.

— **На стіпендию** з фонда бл. п. Мартина Прокоповича в річнів квотї 100 зр. призначену для ґімназиястів і слухачів прав розписує Інститут Ставропигійский конкурс з речинцем до 31 мая. До поданя треба додати: сьвідоцтво хресту, що петент єсть греко-кат. обряду, сьвідоцтво моральности, убожества, з послїдного півроку, а що до слухачів прав, то компетенти II. року мають виказати, що зложили кольоквії з добрим успіхом. Першеньство мають компетенти, що походять з родини бл. п. М. Прокоповича, а єсли би таких не було, то компетенти з села Сушна деканата холоївского.

— **Вечерок в честь Шевченка** в Самборі відбуде ся дня 24 с. м. в сали касиновій о 8 г. вечером. Буде сьпівати перемиский „Боян“. Крісло 1 зр., партер 25 кр. Дохід на будову театру.

— **Великий огонь** знївечив склад материялів акцийного товариства для промислу деревного в Ґура Дроґоша, власність Леопольда Поппера. Згорів ще й дім мешкальний і стация. Шкода виносить 200.000 зр. Все було обезпеченє.

і приняла положенє занедбане, коли найшла ся з самим Гусаковским.

— Ох! знаєте, і доброго може бути за богато...

— Починаєте вже нудитись?

— То ні, але чую потребу спочинку. Цїлий нинїшний день за нїчо не рушу ся з комнати...

Гусаковский шукав способу поговорити про Розпшицкого. Сподївав ся почути про него кілька притиків, дотепних а злісливих, котрі панна Казя так уміла вигадувати, а котрі Гусаковскому робили мимоволї приємність, хоч они очивидно шкодили ближньому. Впрочім не шукав довго способу, тілько просто спитав ся:

— Щож Розпшицкий?

Панна Казя не змінила свого байдужого вигляду.

— Він дуже добрий чоловік — відповіла холодно.

І на тім урвало ся. Гусаковский порушив на ново сей предмет до розмови, покинеиий панною Казею.

— Як же вам подобав ся Розпшицкий?— спитав уже просто нападисто.

— Дуже добрий хлопець — відповіла.

Се занепокоїло єго. Не вмів витолкувати собі того, що в нім діяло ся, але почивав відчувати, що єму ту на селї зле. Через цїлий день не набрав знову доброго гумору і поклав ся спати, щоб забути свій неспокій та журбу. Та не забув у снї журби, не забув неспокою. На другий день, скоро очи отворив, явили ся они біля єго ліжка.

Не думав нї про село, нї про розривки. Почав входити в самого себе.

IX.

Ходить Гусаковский цїлими днями зі спущеною головою. Байдужі єму втїхи, які подає село міщухови; байдужий старий тїнистий сад при дворі, став, обведений рамою з зеленої дернини, цвитучий білими лeлїями, що вихиляють ся понад уровень води; байдужі єму ті поля безконечні, барвисті, що сушать на сонцю своє волосе, набите зерном і сїрі доріжки і зелені межі, котрих пильнують польні цьвіти.

І бір єго не обходить, бір, чорний здалека, а понурий зблизька, повний простеньких сосон з верхами, закиданими гущавиною зеленої чатини, з папоротою, поскручуваною при земли, з острим вересом, в котрих скачуть маленькі комари. Не тягне єго і купіль в річцї, котра вибрала собі дорогу серед лугів пахучих, де зелені сверщки грають без упину, а мотилї, мов лїтаючі цьвітки, відвиджують инші цьвіти, що сидять дома.

Все єму байдуже кромі власної журби.

Ходить він сюди туди, як та блудна вівця, та для полекші дивить ся в широку далечину, котрої ту нїчо не гнете.... Однак своїх думок не може вислати з душі в ту далечину — геть від себе....

Хоче розумом своїм збагнути положенє, роз'яснити собі якось річ, щось певного знати, щось рішучого зробити.... Думки переливають ся через голову, як вода через судину без дна.... Все вертають і все ті самі.

— Розпшицкий кохає панну Казю — думає Гусаковский. — Се не підозрінє, се річ певна.... Кохає єї — гм! шалїє за нею, божевoлїє, попросту розум втратив аж до остатньої здорової думки. То очивидне.... Не покидає єї, майже як тїнь, як невільник, робить все, що она захоче і все шукає небезпечности, на котру хоче виставити себе в єї очах і на єї слово.

А панна Казя?

Отсе тайна нерозгадана, отсе загадка замотана. Бувають хвилї, коли не бачить Гусаковского, забуває, що той жиє на сьвітї і є в тій самій комнатї.... Не чує, коли до неї говорить, збуває єго що найбільше якось фразою дрібною, як немилого, навісного напастника.

Тодї Гусаковский, страшно зажурений, іде глядати самоти, відкидає гнївно товариство Зосї, котра єго занужджує своєю дитячою приязню, і поринувши в понурих думках, питає себе, що значили ті всї кількалїтні докази зичливости і наглядної прихильности, та ревідує свої мрії, вигадки, пляни, що здають ся єму лихою, безвартїстною іграшкою слабого ума.

Иншим разом Казя витає єго, як бажаного чоловіка, так, як би лиш про него думала, тодї коли довго проходжувала ся з Розпшицким, як би була знуджена всім і лиш один Гусаковский міг єї забавити та розвеселити. Докоряє єму, що лазить, не знати куди, що не пильнує єї, просить єго подати рамя і розмавляє з ним як найлучше, як найсердечнїйше, мов не бачить Розпшицкого, що дармо жде на єї слово.

Тодї Гусаковский мимоволї принимає вигляд триюмфуючий, підносить голову, щасливий усьміх являє ся єму на устах, рухи єго набирають шармантериї, і мимо доброго серця не може пожалувати приятеля, так єго опановує власна радість.

Часом вибирають ся на прохід.... Панна Казя іде аж до огорода шукати Гусаковского, відорвати єго від Зосї і забрати з собою.

Раз навіть розмавляли о тій приязни, що єї лїта випробували. Розпшицкий дав причину до сеї розмови якоюсь злісливою увагою, на котру Гусаковский не вмів відгризти ся; лише скривив ся і сказав з невдоволенєм:

— От дав би-сь спокій....

Але найшов в панні Кази оборонця, тим більше несподїваного, що саме перед годиною,

— **П-а Саломея Крушельницка,** по довших студиях в Медиоляні де училась сьпіву у проф. Кріспі, а деклямациї і виголосу у проф. Монті, виступила сими днями на скарбківскій сцені в опері Ґунода „Фавст“. Коли рік тому назад панна Крушельницка дебютовала перший раз на сцені, вже тоді величали єї гарний голос, незвичайну свободу рухів і віщували їй артистичну будучність. Се й спонукало молоду сьпівачку вибратись до Медиоляну для образованя голосу і сьпіву. Там порадили їй не сьпівати як доси мезосопраном, лише чистим сопраном — і тепер п-а К. так сьпівала у „Фавсті“. Єї сьпів всі хвалили — і она виступить ще завтра в опері „Аїда“.

— **Нищенє хрущів маєвих.** З Сурохова під Ярославом пише учителька п. Софія Судьо: І в нас в Галичині при добрій охоті можна зарадити розмножуваню хрущів маєвих. Діти зносять у мене до школи денно по кілька літрів хрущів. За кождий літер дістають по 3 кр. Дріб їсть дуже радо хрущів. Отже і в той спосіб гине богато шкідників, а для дробу менше треба збіжа. Прошу се подати до відомости своїм читачам, а певно й инші учителї радо возьмуть ся до такої роботи.

— **Засуджений на смерть, а по тім увільнений.** Тому рік померла від затроєня ціла родина: батько, мати, дві доньки і Осип Вурцінґер в Прамлес коло Будієвич. Думали, що то всіх отроїв син Войтїх Калїнґер. Єго увязнили і в осени м. р. засудили на смерь на шибеници. Тимчасом зараз по засуді зголосили ся сьвідки, котрі сказали, що той Вурцінґер заживав аршенїк, отже певно він сам і себе і чотири особи отроїв. Показало ся, що се правда, і Калїнґера увільнено. Замість на другий сьвіт, пішов з вязниці до дому.

— **Пожадана посада.** В Будапешті розписали конкурс на посаду ката. Зголосило ся 14 осіб. Не всі з них могли виказати ся відповідною кваліфікациєю. Декотрі з них були доси лупіями, але більша половина то самі ремісники. Один швець з села подав ся також, але з якої причини? Пише, що має родину, зложену з 8 душ; пробував уже ріжних способів, щоби видвигнути ся з біди, але і доси не найшов способу доброго зарібку. А діти тимчасом голодують. Отже приступає бути катом, і совістно сповняти свій уряд, щоби лише мав що дати їсти дітям. Мабуть з того шевця був би найгірший кат. Декотрі кандидати поприсилали свої фотоґрафії. Одного з них думають вислати на науку до віденьского ката, бо ще не „вчений“.

— **Змова робітників в Моравскій Остраві,** устроєна тамошними робітниками копальнями, довела дня 9 с. м. до кровавої бійки поміж страйкуючими а жандармами. Причиною сего нещастя було се, що яких 1000 робітників хотїло дістати ся до шахту сьв. Тройці в Польскій Остраві і прогнати звідтам працюючих робітників. Жандарми візвали робітників розійти ся, а коли ті нерадо слухали, стріляли до них. Робітники не уступили; тоді слїдували дві сальви, котрі убили 9 людий, а 17 ранили. З Тїшина і Кракова закликано баталїони войска для вспокоєня робітників. Вечером застановило в Витковицях роботу 3000 робітників, так що тепер всіх страйкуючих є з 15.000.

— **Панцир кравця Дове,** звернув вкінци на себе увагу нїмецкого міністерства війни, котре в суботу зарядило на свою руку проби стріляня до него. Около 3-ої години з полудня зійшло ся 25 офіцирів висланих міністерством війни в Зимовім саді. Стріляли сим разом умисно відкомандовані вояки. Щоби рішити вже всі сумніви, принесли офіцири з собою опечатану скринку з карабіновими набоями і отворили єї аж на місци. Винаходець хотїв сам ставати яко цїль, однако єго предложеня не принято і прибито панцир до дубового клеца. Карабіни обох вояків набивав сам поручник Брінкман. Загалом вистрілено 14 разів з віддаленя десятьох кроків. Всї кулї або застрягли в панцирі або відбили ся від него, а коли єго здоймлено, показало ся, що на другім боці не було нїяких слїдів від удару куль. Отже проба удала ся і сим разом. Ходить чутка, що цїсар Вільгельм обіцяв приглянути ся однїй з дальших проб.

Всячина.

— **Оповіданя виратованих з печери.** Виратовані зі стирійскої печери Люґльох туристи оповідають о своїй пригоді такі подробиці: В недїлю 29 цьвітня замітили ми, що вода, котру ми бачили до сего часу по правій стороні, зближає ся до єї лївої сторони. Спершу хотїли ми кинути ся в воду, щоби она винесла нас з печери. Але дарма! Вода прибувала скоро і ми мусїли сховати ся на один високий горбок. Великий неспокій напав на нас. Поклались ми спати: була 10 год. вечер. Сьвічку ми згасили і пробували заснути, та нї один з нас не годен був очий примкнути. В печері було холодно. Дві доби просиділи ми в тревозї і непевности; аж вже не стало і розпука вже до нас добирала ся. Одна ще надія була, що Градець виратує нас. Для забитя часу ми оглядали дальше печери і шукали всюди виходу з неї. В печері шуміла вода. Спати було ґоді, а коли ми втомили ся, то попадали в якусь нестяму. Ми й не говорили богато поміж собою. Так минув понедїлок і второк.

В середу рано думали ми вже, що загинемо в печері, бо вже голод став нам дошкулювати. Нараз побачили ми в чорних филях якусь скринку. Витягнули єї, отворили і найшли там хлїб, мясо, сир і сьвічки. З письма, що було в скринці, довідались ми, що єї кинули в понедїлок о 6½ год. вечером. А ми зловили скринку в середу перед самим полуднем. Розпука наша перемінила ся в велику радість. Ми мали сьвітло і вірили, що Градець хоче нас справді виратувати. На куснику паперу написав один з нас: „Скринку ми дістали, дякуємо; була найвисша пора, бо вже не було що їсти і чим сьвітити. Просимо о вікту али і сьвітло тою самою дорогою“. То письмо вложили ми в металевий капсель, привязали на шнурок і кинули в воду в надії, що оно виплине другим боком печери.

Прийшов четвер і ми почали дальше оглядати печеру, наносили дров — коли нараз чуємо якийсь удар. Наші спасителї були близько. Ми відповіли на удари, щоби вказати їм місце, але нас не почули. Минула пятниця і ми розділили поміж себе вже менче поживи. Вкінци в суботу почули ми перший вистріл. Ми самі не стріляли, але й не розкладали огню, бо дим міг нас задушити. Лише одна сьвічка горіла безнастанно, а в хвилю, коли нурець добув ся до нас, горіла вже остатна. З поживи остав ся нам ще кусень сира, величини оріха для кождого. По полудни були ми вільні. — Всї туристи, кромі ученика Гайда, то ремісники і, як тепер показує ся, они не звиджували печери в цїли науковій, лише попросту длятого, щоби єї оглянути, а дехто навіть каже, що они там глядали скарбів. Доси не знати, щоби котрому з тих „печерских“ туристів що пошкодило; лише 15-лїтний ученик реальної школи Гайд тяжко хорий.

Телєґрами.

Відень 11 мая. Палата послів ухвалила нагляче внесенє пос. Руса, щоби справозданє правительства о непокоях робітничих в копальнях вугля передати комісиї промисловій, котра має здати відтак справозданє Палаті.

Будапешт 11 мая. Повертаючих вчера з перегонів маґнатів висвистано а перед льокалем клюбу лїберальної партиї зроблено овацию.

Ню-Йорк 11 мая. Від землетрясеня згинуло в містах Меріда і Лягуніляс 10.000 людий.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7 46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 минут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

коли приступив до неї, она показала явно своє невдоволенє з того.

Почала хвалити Гусаковского:

— Се найлучший чоловік, якого я знала — промовила Казя.

Горячий румянець обляв єго.

— Прошу панї — воркнув щасливий.

Розшицкий був змішаний.

— Я не перечу — сказав, побачивши, що викликав невдоволенє гарної панни, і старав ся се загладити.

Панна Казя закінчила розмову значучим способом:

— Се на кождий випадок мій приятель, без котрого я не могла би обійти ся.

Простягнула до него руку.

— Прошу панї — вишептав він.

Взяв простягнену рученьку і поцїлував єї, хоч сам не знав, що робить.

Дуга виступала на розпогодженій видокруг єго. Недавні думки здали ся єму зовсім безтолковими, недавні клопоти марними, а острах — сьмішним.

Того-ж самого дня вечером по вечери запроєктувала панна Казя прохід, попросила Розшицкого подати їй рамя, а від Гусаковского увільнила ся зовсім не двозначно, відозвавшись до сестри:

— Зосю, лишаю тобі пана Гусаковского, будеш рада.

Гусаковский впав знову, а сим разом з вершка своїх мрій, з вершка, котрий що лиш перед хвилею взніс і увінчав. Спершу не хотїв вірити в той упадок. Не всидїв коло Зосї і за чверть години вийшов і він до огорода.

Ніч була темна, але зьвіздна, тиха і погідна. Ходив алеями і доріжками, глядав їх, видивлював очи, щоби доглянути дві знані собі тїни, і наслухував, щоби пізнати, куди пішли. Побачив їх вкінци над ставом. Підійшов — і они вже повинні єго побачити — хотїв відозвати ся, але замітив, що дві тїни завертають в бік, і відходять, ідуть скорим кроком.... втїкають перед ним....

Вернув до себе в розпуці.

По малу з дня на день дозрівала в нїм думка, закінчити сю непевність, сю вирафінувану тортуру, котра єго біль заострювала, подаючи в перестанках муку і розкоші; він бажав якої будь зміни, положеня, щоби лиш не висїти поміж небом а пеклом, щоби лиш не перекидати ся від розпуки до надії і від надії до розпуки. Нехай уже буде зле, як найгірше, але нехай уже раз спічне, хоч би на своїм нещастю.

Серед безнастанних змін, які переходив, а котрим даремно старав ся оперти ся, даремно кликав на поміч всю критичну силу свого ума, та одна думка була все в нїм і небавом стала ся осию, довкола котрої почали збирати ся і укладати ся всї инші думки, злі і добрі, радістні і сумні.

Вкінци постановив признати ся їй зі своєю любовю.

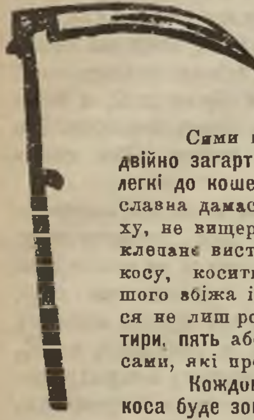
Від тої хвилї все, що стало ся, кождий усьміх єї і стиск руки, кожда похвала і комплемент, так само як і кожда хвиля забутя і байдужности, скріпляли єго в тій постанові.

Кілька разів вже мало-що не виповів свого чутя, але все здавало ся єму, що хвиля на те не досить відповідна. А коли потім сам себе розважав, то доходив до такого правдивого висновку, що єму передовсім хибувало відваги. Отже постановив перемогти себе і, не обманюючи себе самого дальше, скористати з найблизшої нагоди, а не ждати даремно на найлучшу.

(Дальше буде.)

Л. І. Патрах в Стрию

в Галичині

Коси з маркою січкарня

з англійскої срібної стали (Silver-Steel)

Сими косами надзвичайно легко косити. Они подвійно загартовані ріжуть остро, остають ся довго острими, легкі до кошеня і такі гнучкі, як найлучша, на весь сьвіт славна дамасценска сталь. Они перетинають зелїзну бляху, не вищербуючи ся і лиш дуже мало нищать ся. Одно клепане вистарчує на кілька днів. А виостривши раз таку косу, косити можна нею 120 до 150 кроків і найгустїйшого збіжа і найтвердшої гірскої трави, чим ощадить ся не лиш робочий час, но і плата за кошене, і то о чотири, пять або шість разів в порівнаню з звичайними косами, які продають ся торговцями.

Кождому, хто купить мою косу, заручаю, що кожда коса буде зовсім така, як тут описано. Єсли коса не буде так добре косити, як я обіцюю, то в противнім разї переміною косу 5—6 разів.

Мої коси суть так за широкі, які потрібні в вашім краю і так за довгі, яких хто потребує, і то по слїдуючій цінї.

Довг. цїл к.	62	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	цтм.
Ціна 1 кос.	1·00	1·05	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70	1·80	1·90	2·00	зр.
На 5 клґ. іде	14	13	11	10	9	8	8	7	6	6	5	5	кос

Марморовий камінь до остреня коси.

Довгота стм.	18	21	22	25	в кінци звичайні бруски мармор.
Ціна за штуку кр.	30	35	38	40	16 кр.

Бабка з молотком 1 злр. 20 кр.

Посилка найблившою почтою лише за готівку або посліплатою.

Осторога перед фалшівниками. Правдиві Патраха коси суть лише тоті, котрі мають марку охоронну січкарня (докладну після повисшого взірця) як також вибиту фірму L. J. Patrach.

При замовленю найменше 10 кіс приймає на себе половину посилки, а при 20 кіс цїлу. 29

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і спродає

всякі ефекти і монети

по курсї деннім найдокладнїйшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацію поручає:

4½% листи гіпотечні
5% листи гіпотечні преміовані
5% листи гіпотечні без премиї
4½% листи Тов. кредитового земс.
4½% листи Банку краєвого
4½% пожичку краєву галицку

4% пожичку пропінаційну галицку
5% „ „ буковиньску
4½% пожичку угорскої желїзної дороги державної
4½% пожичку пропінаційну угорску

4% угорскі Облигациї индемнїзаційні,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цінах найкористнїйших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцев лишень за відтрученєм коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 40

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплетні урожденя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як такжя рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зелїза.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.